

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. U.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2021, č. j. CPR-2478-4/ČJ-2021-930310-V235, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2021, č. j. 20 A 40/2021-35,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 11. 2020 č. j. KRPA-338160-72/ČJ-2017-000022, o správním vyhoštění žalobce. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo odvolacím orgánem tak, že část výroku ve znění: *„… a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, a to na dobu 3 let.“* byla nahrazena zněním: *„… a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, a to na dobu 1 (jeden) rok.“* Ve zbývající části (tedy ohledně

samotného správního vyhoštění) bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadeným rozhodnutím potvrzeno.

[2] Žalobce namítal, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a důkladně nezjistily skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Podle názoru žalobce nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění. Podle žalobce není jeho správní vyhoštění vůbec možné, neboť pobývá na území České republiky téměř 20 let, a proto jej nelze vyhostit pro narušování veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). Podle žalobce již stát veřejný pořádek ochránil tím, že mu uložil trest v trestním řízení, takže není nutné přistupovat k dalšímu trestu v podobě správního vyhoštění.

[3] Žalobce namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve věci posouzení zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný intenzitu jeho rodinného života bagatelizuje a nezohlednil okolnost, že se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, kvůli čemuž jsou jeho kontakty s rodinou omezené.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud") shora citovaným rozsudkem č. j. 20 A 40/2021-35 (dále jen „napadený rozsudek") žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle soudu správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění včetně posouzení jeho přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.

II. Shrnutí kasační stížnosti žalobce

[5] Proti napadenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.") a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Podle stěžovatele je napadený rozsudek nezákonný a nepřezkoumatelný. Míní, že byl porušen § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Namítá též porušení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán měl v řízení vedeném *ex offo*, v němž má být stěžovateli uložena povinnost, zjistit všechny rozhodné okolnosti případu.

[7] Postup správního orgánu byl nesprávný, protože se zaměřoval výhradně na skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele a mířil pouze na zpochybňování jeho postavení. Vydaná rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna, a tudíž nepřezkoumatelná. Nedostatečným shledává stěžovatel posouzení podmínky správního vyhoštění rodinného příslušníka občana EU a zjištění, zda se dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem.

[8] Napadené rozhodnutí je podle stěžovatele taktéž nepřiměřené. Městský soud nedostatečně posoudil zásah do soukromého a rodinného života nejen stěžovatele, ale i

jeho nezletilých dětí. Stěžovatel shledává nepřiměřenost v samotné volbě uloženého opatření i v úvaze o zásahu do soukromého a rodinného života. Dopady zásahu do života stěžovatele soud hodnotil okleštěně a nezohlednil požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Zkoumal též, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.].
[12] V první řadě není důvodná stížní námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Z odůvodnění tohoto rozsudku je velmi dobře patrné, jak soud hodnotil závažnost stěžovatelova jednání, jež je důvodem správního vyhoštění, i jeho rodinný a soukromý život.

[13] Dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník* ***závažným způsobem narušuje veřejný pořádek****; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody.*“

[14] K omezení práva pobytu z důvodu veřejného pořádku se vyslovuje článek 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES (dále jen „Směrnice 2004/38/ES“). V odstavci 1 stanovuje, že členské státy smějí omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. V odstavci 2 stanoví princip přiměřenosti: „*opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*“

[15] Čl. 28 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES stanoví skutečnosti, které mají být vzaty v úvahu před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Jsou mezi nimi „*délka pobytu dotyčné osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu*“.

[16] K pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne

26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle něhož *„při výkladu pojmů 'veřejný pořádek', resp. 'závažné narušení veřejného pořádku', používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“*

[17] Dále Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20 vyjádřil, že *„pojem 'veřejný pořádek' předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, § 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, § 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, § 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudek SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., § 30; či rozsudek SDEU ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., § 23).“*

[18] Nejvyšší správní soud též považuje za důležité poukázat na argumentaci Ústavního soudu v citovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 945/20, podle níž *„předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56).“*

[19] Ústavní soud dále uvedl, že nejsou přípustná odůvodnění, která buďto nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s tzv. generální prevencí: *„... unijní právo brání omezení práva pobytu založenému na důvodech obecné prevence, o kterém je rozhodnuto s cílem odradit ostatní cizince, obzvláště bylo-li takové opatření přijato automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu nebo nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek (rozsudek SDEU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-*

441/02 Komise proti Německu., § 93, v němž SDEU posuzoval soulad německé úpravy s úpravou unijní).“

[20] Ústavní soud svou argumentaci dále rozvinul v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. V bodě 39 uvedl, *že „lze tedy uzavřít, že podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis).“* Z bodu 53 rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Panagiotis Tsakouridis*, citovaného v nálezu Ústavního soudu, pak dále vyplývá, že *„při hodnocení, zda je správní vyhoštění stěžovatele přiměřené sledovanému legitimnímu cíli, je třeba vzít v potaz závažnost spáchaného trestného činu, dobu pobytu dotyčného v hostitelském členském státě, dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, a chování dotyčného během této doby, jakož i pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb k hostitelskému členskému státu.“*

[21] Výše uvedeným kritériím odpovídá hodnocení jednání stěžovatele správními orgány i městským soudem. Trestní minulost stěžovatele městský soud popsal zejména v bodech 14 a 20 svého rozsudku. Stěžovatel byl nejprve odsouzen v roce 2010 k trestu odnětí svobody na 7 let za spáchání úmyslného trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona z roku 1961. Nedlouho poté, co byl po 4 letech a 7 měsících výkonu trestu podmíněně propuštěn na svobodu v roce 2014 se zkušební dobou 5 let, byl opět odsouzen za úmyslné trestné činy téže povahy, a sice nejprve roku 2018 pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 nynějšího trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 3 roky a poté roku 2019 pro týž trestný čin, ovšem v kvalifikované skutkové podstatě podle § 283 odst. 1, 2 písm. b) nynějšího trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody na 4 roky.

[22] V rozsudku ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017–57, bod 32, v němž řešil věc typově podobnou nynější věci stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí.“* Podobné situace podobným způsobem, včetně odkazu na rozsudek č. j. 2 Azs 210/2017–57, řešil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019–33, či v rozsudku ze dne 8. 9. 2021, č. j. 5 Azs 282/2020–19.

[23] Ze shora uvedené rekapitulace trestní minulosti stěžovatele je zřejmé, že v posledních více než 10 letech soustavně páchal drogovou trestnou činnost, a to i poté, co za ni byl poprvé odsouzen k citelnému trestu odnětí svobody. Stěžovatel nadpoloviční část svého pobytu na území ČR závažně, systematicky a úmyslně porušoval zájmy chráněné trestním právem. Není tedy pochyb o tom, že stěžovatel závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. S ohledem na soustavnost jeho trestné činnosti i na to, že s ní nepřestal ani poté, co v roce 2016 uzavřel (pro něho druhé) manželství s V. U. (roz. T., nar. X) a stali se rodiči dcery, lze usuzovat, že závažnou hrozbou veřejnému pořádku je i nyní a může být i v budoucnu. Nejsou patrné žádné skutkové důvody k domněnce, že zločinecká „kariéra“

je uzavřenou etapou jeho života a že nadále již nejspíše nebude pro veřejný pořádek v ČR hrozbou. Naopak, posledních více než 10 let života a trestní minulosti stěžovatele v ČR nasvědčuje spíše tomu, že se specializuje na páchání trestné činnosti určitého typu (tzv. drogové) a páchá ji nikoli ojediněle, nýbrž se svým způsobem stala součástí jeho způsobu života. Z pohledu samotného chování stěžovatele tedy existují velmi intenzivní důvody pro jeho správní vyhoštění, neboť lze mít na základě znalosti stěžovatelovy minulosti reálné obavy, že v jednání, jež je vážným narušováním veřejného pořádku, bude pokračovat i v budoucnu. S městským soudem se tedy lze ztotožnit v jeho závěru, že pro uložení správního vyhoštění stěžovatel „*kritéria naplňuje mírou vrchovatou…*“.

[24] Aby mu správní vyhoštění nebylo uloženo, musely by u stěžovatele existovat zcela mimořádné okolnosti, kvůli nimž by od tohoto kroku muselo být upuštěno. Běžné rodinné vazby k tomu nestačí. Stěžovatel je otcem dvou nezletilých dětí a poslední roky (od roku 2016) i manželem české občanky. S ní a s jejich dcerou podle toho, co v řízení vyšlo najevo, v době, kdy ještě nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, skutečně žili jako rodina.

[25] Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 téhož zákona, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. S ohledem na skutečnost, že řízení o správním vyhoštění je vedeno z moci úřední, je přitom správní orgán povinen zabývat se přiměřeností předmětného opatření i bez námitky a zohlednit přitom veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince. Těmto požadavkům správní orgány dostály a městský soud jejich postup důvodně aproboval.

[26] Mezi hlediska, která mají správní orgány a správní soud posuzovat, § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců řadí „*zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

[27] Stěžovatel je otcem dvou nezletilých dětí. K přiměřenosti dopadů vyhoštění do soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019–33, uvedl, že „*z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/2001 Sb. m. s.) nezbytné zvažovat, jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince. Kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážit.*“

[28] V obdobném duchu se nese i nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12, podle něhož jedním z kritérií při ukládání trestu vyhoštění na neurčito musí být i zvažování dopadu uložení tohoto trestu na blaho rodiny odsouzeného.

V řízeních o péči o dítě, jimiž je dítě dotčeno primárně a nezprostředkovaně, zastává Ústavní soud názor, že mimořádný význam povinnosti zohledňovat nejlepší zájem dítěte však neznamená, že by nebylo možno přihlédnout i k jiným hlediskům.

[29] Ústavní soud dále v nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19 prozatímně stanovil podmínky pro výklad čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Rozlišil různé kategorie právních řízení podle typu dopadu na dítě. První kategorii tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva či povinnosti dítěte právě jakožto dítěte, druhou kategorii představují řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte, do třetí kategorie spadají řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění o ně pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě, či vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu), čtvrtá kategorie obsahuje řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky.

[30] Výše citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 se dotýkal neuložení nepodmíněného trestu odnětí svobody jeho rodiči, který byl zařazen do třetí kategorie. Uvedená kritéria a jejich posuzování lze v modifikované podobě použít i na řízení o vyhoštění pečující osoby či případnou nutnost vycestování dítěte za pečující osobou. Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19 uvedl, že nejlepší zájem dítěte jako faktor zesilují a zeslabují *„míra péče obžalovaného o dítě (zejména jde-li o výlučnou pečující osobu, či nikoliv); míra faktické závislosti dítěte na obžalovaném (s ohledem na věk, zvláštní potřeby dítěte atd.); hloubka emočního vztahu dítěte k obžalovanému; míra, v jaké byl čin spáchán vůči dítěti; míra ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na svobodě atd.*“.

[31] Správní orgán se zabýval soukromím stěžovatele a jeho rodinnou situací zejména na straně 7 zmíněného rozhodnutí. Uvedl, že *„manželka účastníka řízení do protokolu vypověděla, že si s ohledem na nezletilou dceru nedokáže představit, že by měl žít v Nigérii, protože je tam špatný sociální systém i bezpečnost apod.*“. Městský soud v napadeném rozhodnutí doplnil v bodech 29 a 30, že má za prokázané, že stěžovatel žije naplněný intenzivní rodinný a soukromý život na území České republiky. K dětem má rozvinutý vztah a pečuje o ně spolu s manželkou.

[32] Závěr správních orgánů aprobovaný městským soudem, že za výše vylíčených okolností je správní vyhoštění přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele, je v souladu se zákonem. Není pochyb, že vyhoštění stěžovatele zásadně zasáhne do jeho vztahu s manželkou i s dětmi. Stěžovatel a jeho nynější rodina si po vyhoštění budou muset nejspíše vybrat odjezd se stěžovatelem do země původu (Nigérie), „život na dálku“ (nynější manželka a obě děti stěžovatele zůstanou v ČR, on v Nigérii a udržování rodinných vztahů bude probíhat pomocí elektronické komunikace a případných krátkodobých návštěv rodinných příslušníků stěžovatele u něho v Nigérii), nebo společný život s nynější manželkou ve třetí zemi, která jim všem poskytne pobytové oprávnění. Není pochyb, že tyto formy soužití dětí se svým otcem mohou být horší variantou, než by byl jejich společný život v ČR. Jak však již Nejvyšší správní soud shora uvedl, pobyt

cizince na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo. Pokud manželka stěžovatele s ním založila rodinu, sama zvolila určitou míru potenciální nejistoty ohledně toho, jaký může být budoucí osud rodinného soužití. Jejich děti tento osud musí sdílet také. Není představitelné, aby u tak závažného narušování veřejného pořádku, jehož se dopustil stěžovatel, byla státu odňata možnost na to reagovat správním vyhoštěním cizince jen proto, že ten v ČR založil rodinu. V takovém případě by cizinci založením rodiny v ČR vznikla faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek. Tím by byl smysl a účel příslušných pravidel cizineckého práva vyprázdněn, což je nepřijatelné.

[33] V případě stěžovatele nejsou patrné ani žádné zvláštní důvody, které by mohly zcela mimořádně vést k tomu, že by zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, jeho manželky a dětí mohl být shledán nepřiměřeným. Stěžovatelova rodina je „běžná“ rodina manželů a nezletilých dětí, u níž je představitelné, že základy rodinného soužití mohou zůstat zachovány, i pokud by v budoucnu vedli již zmíněný „život na dálku“. Pokud by zachovány nezůstaly, tíživý rodinný osud by musely manželka a děti stěžovatele přičítat jeho zcela nepřijatelnému chování na území ČR.

[34] Zvláštním důvodem nemůže být ani stěžovatelův zhruba dvacetiletý, tedy dlouhý pobyt na území ČR a pravděpodobně značně vyhaslé vztahy k zemi původu. I nad tím totiž převáží, že stěžovatel více než polovinu svého života v ČR strávil jako osoba soustavně páchající závažnou trestnou činnost určitého typu. Jelikož stěžovatel narušoval veřejný pořádek v ČR způsobem velmi závažným, je přiměřené, aby snesl správní vyhoštění a s ním i nutnost fakticky znovu po dlouhé době vybudovat svou osobní existenci v zemi původu. S ohledem na to, že je mužem středního věku bez patrných vážných zdravotních obtíží, není nepřiměřené to po něm žádat.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu